

ventning og en forhåbning om, at klarheden ville brede sig.

Vi kan ikke få nogen som helst svar fra hr. Per Stig Møller, som vi heller ikke kan få det fra hr. Anders Fogh Rasmussen på: Hvad er det Venstre og De Konservative vil angående opsporingen?

Nu siger hr. Per Stig Møller så, at det er det offentlige forbrug, der fuldstændig skal standses. Hvor er det, at det offentlige forbrug stiger? Det er på sygehusene, det er på pasning af børn, det er på ældreomsorgen, det er på psykiatrien, det er på vore folkeskoler.

Jeg må spørge hr. Per Stig Møller: Er det det, De Konservative vil? Altså, jeg synes i alle tilfælde af hensyn til debattens klarhed: Er meldingen fra Det Konservative Folkeparti ud til kommunerne i dag, at der ikke er mere med at forbedre på børnepasning, at der er ikke mere med at forbedre vores sygehuse, at der er ikke mere med at forbedre ældreomsorgen og folkeskolerne? Eller hvad er beskeden?

Klarhed, hr. Per Stig Møller, om jeg må bede.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Værnens (S):

Når hr. Per Stig Møller her fra talerstolen, godt nok i anden omgang og hårdt presset, giver en beklagelse af, at han havde sagt, at der ikke skal ske forringelser for unge mellem 25 år og 30 år ved at halvere deres dagpenge, så viser det jo med al tydelighed, at man ikke sådan lige uden videre går til biddet. Det viser med al tydelighed, at man ikke uden videre accepterer det, man rent faktisk havde skrevet i sit oplæg.

Jeg synes, at når det nu er kommet dertil, at det er klarlagt, at man vil halvere dagpengesatsen for de 25-30-årige, så synes jeg, det er vigtigt, at de 25-30-årige, der hører denne debat, er klar over, at det er dét, der venter foran: en halvering af dagpengene for denne gruppe også.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Per Stig Møller svarede ikke på mit spørgsmål, og derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at gentage det, for jeg synes, at det er vigtigt og interessant, om Det Konservative Folkeparti ligger i hælene af eller bag ved Venstre i det spørgsmål, der handler om så meget som muligt at få skubbet profitten ind i sundhedsvæsenet ved hjælp af det forslag, der ligger bl.a. fra Venstres side om, at pengene skal følge patienten.

Det er jo interessant at høre fra Det Konservative Folkeparti, om de faktisk er enige i den linje, om de på det spørgsmål er fuldstændig underlagt Venstres ultraliberalistiske jernhæl.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg vil trods alt godt sige tak til hr. Per Stig Møller, for jeg synes, at han gør et forsøg på at svare, kommer i tidnød, det er forretningsordenen osv. Men tak for det.

Jeg noterede mig også, at hr. Per Stig Møller sagde en ting, og det er måske noget af det mest konstruktive, der har været sagt indtil nu fra de to oppositionspartier: Vi vil gerne finde noget, der virker. Det er da immer væk noget af et tilfald. Det får så til gengæld det hele til at tage sig lidt mere ulogisk ud, for hr. Per Stig Møller siger, at den offentlige sektors forbrug er det største problem, men man vil godt være med til at gøre noget ved det private forbrug for at hjælpe på betalingsbalancen.

Hvordan gør vi det? Ja, ved hjælp af offentlige tilskud får vi folk til at sætte nogle penge i banken, som de måske alligevel ville have sat i banken. Det vil sige, at dermed bruger vi flere offentlige penge, og dermed forøger vi det problem, der var det største i forvejen, siger hr. Per Stig Møller, nemlig det offentlige forbrug, den offentlige sektor, de offentlige udgifter.

Det kan være, at vi kan få det redet ud ved forhandlingsbordet, vi får det næppe her i salen. Men gør et forsøg alligevel.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Må jeg sige til hr. Albrechtsen, som jeg ikke nåede at svare før, at i Amsterdamtraktaten har man nu fået nærhedsprincippet protokolleret som rammeforslag, som man i fremtiden skal lave fra Kommissionens side, og som så udfyldes af landene selv på forskellig vis. Man har også fået indført, at nationale parlamenter skal ind i fortolkningen om, hvordan nærhedsprincippet udmøntes i forbindelse med rammeforslagene. Det er da klare styrkelser af nærhedsprincippet i forbindelse med Amsterdamtraktaten.

Hr. Stavard har altså ikke hørt ordentligt efter. Det er jo også fristende at sidde og tale sammen hele tiden. Nu har jeg fire gange, hr. Stavard – undskyld, jeg bliver lidt træet, men det bliver skolelærere jo af og til, når elever ikke kan høre ordentligt efter – nu har jeg fire gange sagt, at